

FIRKA BOSZI

Papirbarátok

Szöveg és illusztrációk:
Inky Willis

Delfin
könyvek

Sziasztok!

Képzéljétek, mostanában annyi minden történik a suliban!

Jött egy Amelie nevű új lány, aki egy igazi zseni,
valamint múzeumlátogatásra is megyünk, hogy

minél többet megtudjunk az ókori Egyiptomról.

Ráadásul van egy titokzatos tárgy elrejtve a sulink
udvarán, és alig várjuk, hogy kiássuk!

Van kedvetek velünk tartani?

Puszi: Molly

Hellooo, kis barátaim! ✨

Én vagyok az, Firkos Boszi, a titokzatos papírbozorkány! ✨
Mollynak segíték olyan szuperfontos

kérdések megrácsolásában, mint például:

honnan vették az egyiptomiak azt a

pengeteg guriga vécepapírt a múmiák
fekereseléséhez, és a piramisok miért nem
kúp alakúak? ✨

Talán majd a múzeumlátogatáson kiderül.
Vajon az ókori egyiptomiaknak is voltak

papírbozsi barátaik? Addig is pá! ✨
Puszi: Firkos

FIRKA BOSZI

Papirbarátok

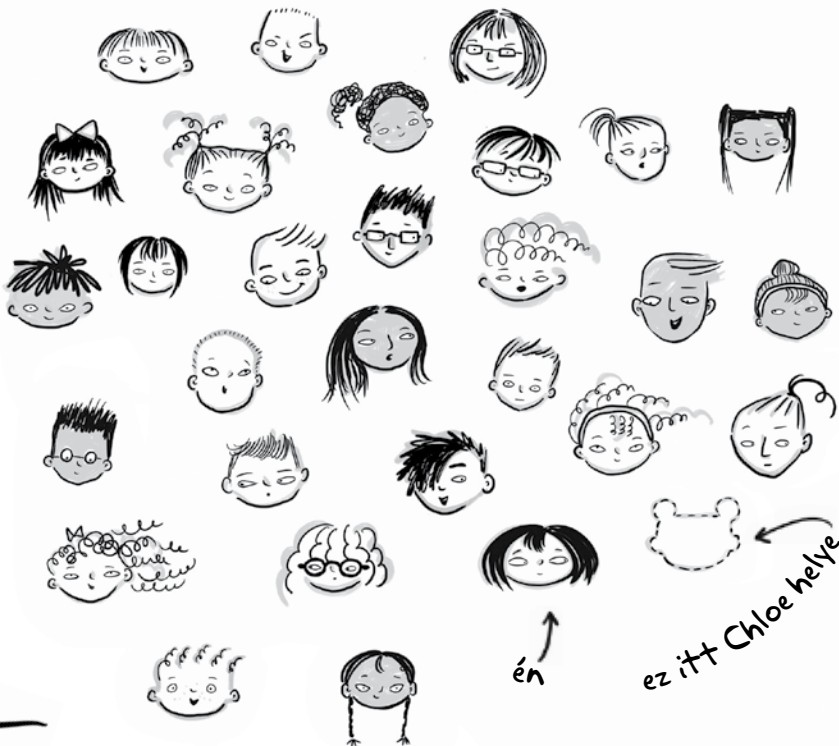

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

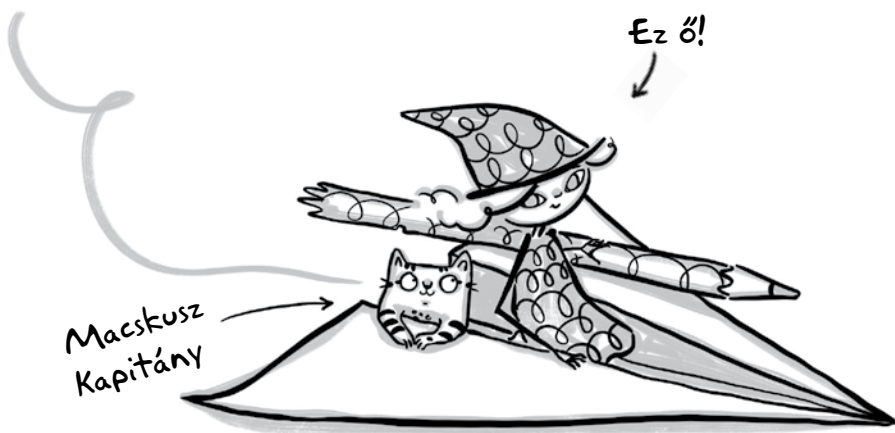
Ez az osztályom.

Ő Mr. Stilton, a tanárunk. Mint látjátok, elég nehéz eset.

Az a fura lyuk a papíron a legjobb barátom hült helye. Chloe ugyanis már nem ide, a Pusztaföld Általános Iskolába jár, hanem a Hölgyboróka Lányiskolába. De semmi baj. Azóta is állandóan levelezünk egymással, hála a másik barátunknak (aki történetesen egy kis papírboszorkány.)

Kicsi és egy kicsit titokzatos. Csak nemrég bukkantam rá. Egy papírfecnire rajzolták, aztán begyűrték egy régi, kopott szótár lapjai közé. Én meg kisedtem onnan, kivágtam és ...ta-dam!

Amúgy láthatatlan (mások számára), és
EGYSZERŰEN csodálatos. Oda-vissza repked
a leveleinkkel, vele is írásban beszélgetünk, így aztán
a neve nem is lehet más, mint **(Firka!)**

Ez itt az egyik üzenete, amit a tolltartómban tartok,
mert annyira szeretem.

(Hát nem cuki?)

Chloe-nak és nekem azonban óvatosnak kell lennünk. Firka ugyanis nagyon kicsi és törékeny, ezért az első számú szabályunk a következő:

SOHASEM kérjük meg Firkát és Macskusz Kapitányt, hogy kézbesítse a leveleinket, amikor esik az eső (egyszer majdnem **ÓRIÁSI** baj lett belőle). A víz és a papír nem barátai egymásnak. Csak bajt hoznak a másikra, mi pedig nem akarjuk, hogy a Papírboszink cafatokra essen szét. (Brrr.)

Úgyhogy az esőben repkedés ~~tiltott~~ dolog nálunk.

Szigorúan tilos!

Így, amikor volt néhány esős napunk, egyáltalán nem írtam Chloe-nak.

Ez volt az utolsó üzenet, amit még az eső előtt küldött:

Molly!

Nincs több üzenet!

Az ég teljesen beborult.

Lehet, hogy mindjárt

felhőszakadás lesz.

Ismétlem:

(L)ÉGIVESZÉLY!

NINCS TÖBB ÜZENET!

Utóirat: Mi lesz ma nálatok az ebéd?

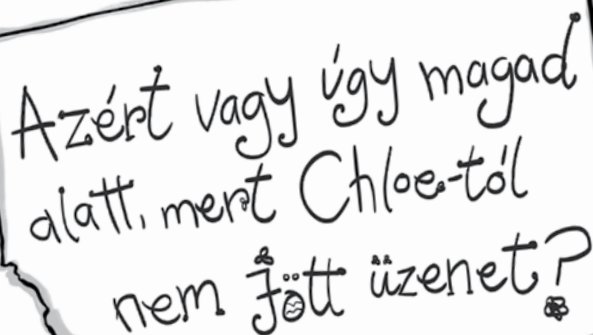
Szeretettel puszil: Chloe

És aztán tényleg eleredt az eső. Esett, aztán elállt, aztán megint esett, aztán újból elállt, és ez így ment

HÁROM TELJES BOSSZANTÓ NAPON ÁT!

Szóval nem tudtam visszaírni, és ez irtó rossz volt.

A második esős napon éppen sóhajtoztam és grimaszoltam, amikor Firka ezt írta nekem:

Azért vagy úgy magad
alatt, mert Chloe-tól
nem jött üzenet?

Tényleg le voltam törve – elég rendesen.
Pedig, ha jól belegondolok, egyáltalán nem kellett volna.
(Volt egy varázslatos papírboszim a tolltartómban
és a világ legaranyosabb mini macskája, akít megsi-
mogathattam. Mégis mi egyébbre vágytam volna?!)

Visszaírtam...

...de biztos vagyok benne, hogy
tudta, hazudok.

És a harmadik esős napon már nem is tudtam tovább titkolni.

A barátnőmmel, Emilyvel ültem a könyvsarokban. Éreztem, hogy olyan kifejezéstelen képet vágok, mint a tehének kérődzés közben. Ráadásul úgy össze voltam görnyedve, mintha a világ összes gondja az én vállamat nyomná *(de akár egy zombihoz is hasonlíthatnám magam).*

Emily túlságosan el volt foglalva az olvasással, hogy mindezt észrevegye.

Az ókori Egyiptom rejtélyei című könyvön osztottunk éppen, mivel idén az ókori Egyiptom az új tananyagunk. „Önálló kutatásokat” kell végeznünk az „önálló projektjeinkhez”.

a legvastagabb könyv az osztályban

(Engem nem különösebben izgatott a dolog, Emily viszont belevetette magát a projekt munkába.)

hogyan fog kinézni a projekttem

a második oldal üres

VS

hogyan fog kinézni Emily projektje

kínos pontosság

Szóval mindketten a kezünkben tartottuk a könyvet,
és Emily szó szerint minden egyes mondatnál
elragadtatva felkiáltott: **hűha!**

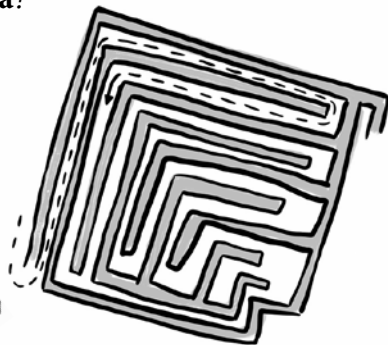
Én nem. Nem igazán
érdekelt, mi történt
azzal a hatalmas,
elvezett

labirintussal,

az aranyarcú királlyal,
vagy a nagy,
orr nélküli
oroszlán izével.

Engem
csak az
érdekelt,

hogymi lehet Chloe-val.

Mindenesetre nagyon komornak tűnhettem,
mert Firka odarepült hozzám
a varázsceruzáján,
és megölelte az
orromat.

(Mindig ezt teszi,
ha szomorú vagyok.)

Utána is a közelemben maradt, és Macskusz
Kapitánnyal porcicafocit játszottak.

(Említettem már, hogy ő
is láthatatlan? Ja, és néha
még figurás ceruzavég is.
Tudom, bonyolult.)

– Molly, figyelsz te egyáltalán?! – kérdezte Emily, és valószínűleg már elég régóta beszélt hozzám.

– Uhh. Bocsi. Egy kicsikét elgondolkodtam...
– feleltem.

– Hát akkor figyelj! – sóhajtott fel. – Én csak próbálok neked segíteni, hogy jól sikerüljön a projekted.

– Ó, köszö. Tényleg.

Emily elég sokszor felhúzza magát miattam. Kedvelem őt, és **(szerintem)** ő is kedvel engem, de **nagyon-nagyon-nagyon (szorozva százzal)** különbözünk egymástól. És határozottan egymás idegeire megyünk.

Egyszer megkértem Emilyt, hogy mondja el a tíz legidegesítőbb dolgot velem kapcsolatban (ugyanis én nagyon szeretem a tízes toplistákat), mire azt felelte, hogy „*már megint teljességgel nevetséges*” vagyok. Így aztán úgy írtam meg, mintha ő mondta volna.

TOP TÍZ BOSSZANTÓ DOLOG MOLLY MILLSRŐL

(Emily nevében írtam én, Molly):

10. Molly teljességgel nevetséges. ← Emily az ismerőseim közül az egyetlen, aki a „teljességgel” kifejezést használja.
9. Mollynak gyakran egészen véletlenül sikerül megoldania nehéz matekpéldákat.
← **HAMIS ÁLLÍTÁS.** Egész jó vagyok matekból, és Emilyt nagyon bosszantja, ha olyat tudok, amit ő nem. Még akkor is, ha ez nem történik meg túl gyakran.

8. Molly tolltartója furcsán néz ki.

Az én tolltartóm mesésen néz ki.

7. Molly néha figyelmetlen, és buta hibákat követ el, csakis azért, mert nem igyekszik koncentrálni.

↑
Ez soha, de soha nem fordult még elő.
↓
hoppá!

5. Molly nagyon ritkán és nagyon kicsit mogorva. ←

De csak akkor, ha nagyon jó okom van rá.

4. Molly folyton írogat, meg firkálgat az órákon.

← Ezzel nem tudok vitatkozni.

3. Molly néha elfelejti megtanulni a helyesírási szabályokat. ←

Nekem ennél fontosabb dologom is van.

2. Molly mágnesként vonzza a bajt. Az igazat megvallva, ezzel leginkább saját magának okoz gondot (saját magamnak)!

Ennyi. Az első helyen nem állt semmi.

Molly valójában egyáltalán nem idegesítő.

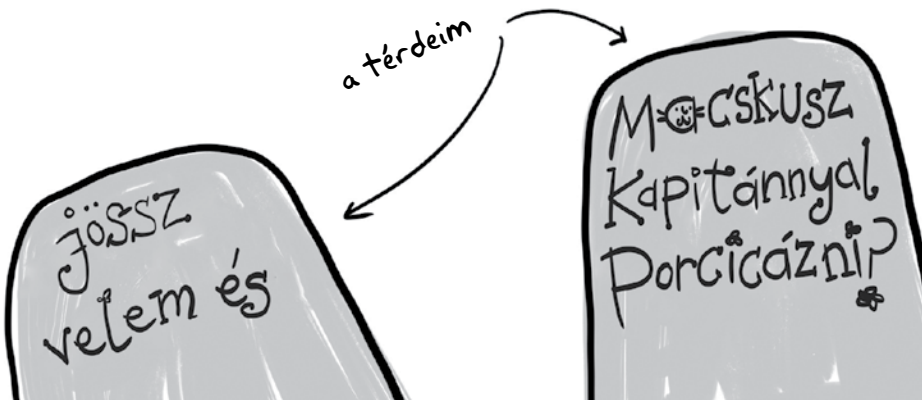

Na mindegy, Emily ekkorra már rájött, hogy nem olvasok és nem is figyelek.

– Ha ennyire nem érdekel, akkor legyen az enyém – mondta, és magához húzta a könyvet. Ez nem volt szép tőle.

Én viszont nem akartam vitatkozni, úgyhogy inkább zombi-boci üzemmódba kapcsoltam, és a térdemet bámultam.

Abszolút érdektelen látványt nyújtott, míg nem Firka elkezdett írni rá a varázsceruzájával.

Megráztam a fejem. El voltam kenődve.

Az eső még mindig az ablakokat verte, és biztos voltam benne, hogy a mai nap is megy a levesbe.

De ezt kapd ki... hogy én mekkorát tévedtem!

Mert épp ekkor határozott kopogás hallatszott az osztályterem ajtaján.

kopp-kopp

– Szabad! – sóhajtott fel Mr. Stilton.

Az ajtó kinyílt.

Mrs. Oddments, az iskolatitkár állt ott. De nem egyedül.

– Jó napot kívánok! – mondta. – Amelie vagyok. És teljességgel el vagyok ragadtatva, hogy megismerhetem.

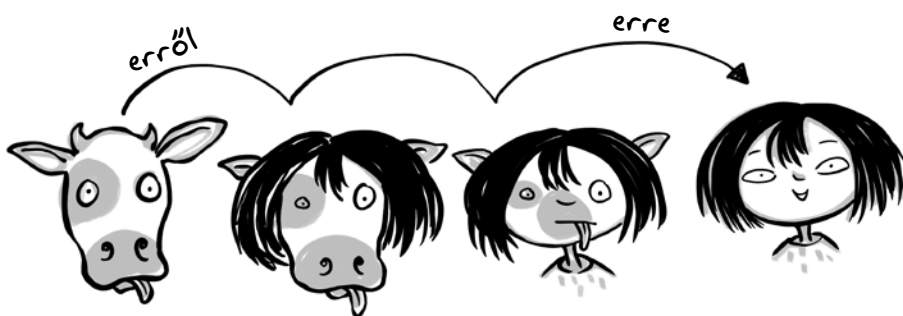
Teljességgel? Ki is az, aki azt szokta mondani, hogy „teljességgel”...?

Á, mindegy! Akárhogy is,

éljenek az új

tanullllllóóóóók!

Hála Amelie-nek, a zombi-boci Molly visszaváltozott érdeklődő, emberi Mollyvá.

MÁSODIK FEJEZET

Mrs. Oddments kiment a teremből, mire Firka rögtön elkezdett írni a padlóra:

Elmosolyodtam, de megráztam a fejem.

Tudjátok, régebben túlságosan is szerettem volna egy új legjobb barátot szerezni Chloe helyére.